

Niet gemeen genoeg

Tot op de huid

Christiaan Bakker

Het kapje gaat weer op en ik kijk nog snel in de spiegel. Het drietal puistjes op de rechter wang staart dankbaar terug. Zet maar weer op! Sluit ons af.

Acne mechanica is de officiële benaming. Het synthetisch katoen schuurt namelijk tegen de huid. De 'dode' huidcellen ploffen in plaats van op de grond in de haarzak-opening. Huidbacteriën volgende dezelfde route. Een spectaculaire afsluiting is in de maak, want de talgfabriek stopt niet met produceren.

De deur gaat open. 'Kom je nog?' De altijd alerte doktersassistente dirigeert me naar de behan-

delkamer. Vandaag verwijderen we een grote plek van huidkanker op het voorhoofd van meneer Van Klaveren. Het gemene van deze plek is dat die niet gemeen genoeg is. Meneer heeft er jaren geen last van gehad. En nu zit er een groot uitgevallen rijksdaalder aan onrustige huid boven de wenkbrauw. De keurig verzorgde oudere heer van 87 jaar oogt rustig. Tijdens de behandeling spreken we over van alles en niets. En bij elke ronde dat we extra tumor tijdens zijn Mohs behandeling weghalen, volgt een volgende bladzijde uit zijn levensboek. Hij is boer geweest en heeft het een en ander meegemaakt. 'In tijden van crisis is het goed toeven

in Friesland, dokter.'

We spreken over zijn perikelen in WOII en daarna over virussen. De dag vordert en de nekspiere beginnen aan te geven dat een voorovergebogen houding niet de houding is die het lijf oorspronkelijk heeft uitgedacht. De huid onder de microscoop heeft ook bij ronde vier nog steeds niet de contouren die oorspronkelijk zijn uitgedacht. We halen nog een reepje weg. Ik loop met het weefsel terug naar de analist. Bijna boos kijk ik het levenlose stuk weefsel aan. Afgelopen nu! Hou je koest!

Een half uur later zie ik onder de microscoop een centimeter huid die heeft geluisterd en alleen nog maar gezond oogt. De patholoog deelt mijn visie en verheugd ga ik met de patiënt over tot sluiting van het defect.

We halen nog een reepje weg. Ik loop met het weefsel terug naar de analist

Van Klaveren begint bij zijn gereden Elfstedentocht, tot aan alles wat hij tot dan toe heeft gedaan aan sport. 'En nu ren ik nog steeds tien kilometer per week.' Mijn mond is bezig onder het kapje vandaan te vallen, als hij nog toe-

voegt 'zowel op maandag als op donderdag'.

Ik denk over de sportschoenen die hij heeft gekocht vorig jaar en de ongetwijfeld verbaasde blik van de verkoopmedewerker. En zeg dan: 'We kunnen het defect op verschillende manieren sluiten.' Direct neemt meneer Van Klaveren weer over: 'Ik had gister mijn broertje van 83 aan de telefoon. Hij zei tegen me: 'Dat zal best een groot gat worden. Misschien moet er wel een stuk huid van elders worden verplaatst. Mochten ze naarstig zoeken; onthou dan dat je niet bent besneden'. Een bulderende begeleidende lach van Van Klaveren volgt.

Ik begin aan de klus, terwijl mijn hersenen kraken. Alsof ze meer verbouwereerd zijn door zijn eeuwig sportieve actie dan door de tijdloze kwajongensbroederschap.